

Hr. Sidenius, til at sige Dem en oprigtig Tak for Deres lille Skrift fra i Vinter. Det var en Dynamitbombe . . . et Attentat . . . men anvendt i Menneskelighedens Tjeneste. Jeg veed meget godt, at det ikke kan have nogen Interesse for Dem at vide, hvad jeg — en ganske Ukyndig — mener om Deres Bog; men jeg kan nu alligevel ikke lade være med at sige Dem, at den trods sine mange stærke Udtryk — som vistnok kan have skræmmet en Del — har glædet mig meget.«

Per saae uvis ned paa den lille Mand, der ikke netop var den første af Gæsterne, som havde talt til ham om hans Stridsskrift og sagt ham Behageligheder for det; men medens han med sin (i den senere Tid saa letvakte) jyske Mistænksomhed havde opfattet de andres Lovord simpelthen som Høflighedsfraser eller som en Tribut, der ydedes ham paa Husets Vegne, kunde han vanskeligt tvivle om Aron Israels Oprigtighed. Dertil havde han hørt for meget om denne stille Lærdes begejstrede Sandhedssøgen og hele ideelle Stræben. Det var jo desuden ikke første Gang, han havde vist Deltagelse for ham og hans Fremtidsideer.

Per svarede ham, som sandt var, at han var overrasket over, at han overhovedet havde læst hans Bog. Den havde dog ellers ikke vakt nogen-
somhelst Opmærksomhed. Bladene havde jo ikke engang omtalt den, hvorimod alle de københavnske Aviser i de samme Dage, da Bogen ud-